

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1913	Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης Τετάρτη 25 Νοεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Γυναίκα πρότυπο ἱεραποστολῆς

Σήμερα, ἀδελφοί μου, ἐορτάζει ἡ ἁγία Αἰκατερίνη. Ἄν διαβάσετε στὰ συναξάρια τὸν βίον καὶ τὸ μαρτύριό της, θὰ ἔρθουν δάκρυα στὰ μάτια σας. Λίγα μόνο λόγια θὰ πῶ, γιὰ νὰ δοῦμε πόσο **μπορεῖ μιὰ γυναίκα νὰ συντελέσῃ στὴ μετάνοια** καὶ ἐπιστροφή τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνη δὲν ἔζησε μέσα σὲ μοναστήρι ἢ στὶς ὀπές τῆς γῆς, δὲν κρατοῦσε στὰ χέρια κομποσχοίνια· **ἔζησε μέσα στὴν Ἀλεξάνδρεια**, μιὰ πόλι ἀπὸ τὶς πιὸ διεφθαρμένες. Καμμιά φορὰ ἀκοῦμε· Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγιάσῃ στὸν κόσμο... Ἄν θέλῃς, μπορεῖς καὶ μέσ' στὸν κόσμον νὰ μείνῃς διαμάντι τοῦ Χριστοῦ· ἅμα δὲν θέλῃς, καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὸν Ἰορδάνη νὰ πᾶς, καὶ στὰ μοναστήρια καὶ στὰ ἀσκηταριά, μπορεῖ νὰ χάσῃς τὴν ψυχὴ σου. Δὲν εἶνε ὁ τόπος, ἀλλ' ὁ τρόπος, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀγιάσῃ.

Ἦταν ἀπὸ οἰκογένεια εἰδωλολατρῶν, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε κάποια συμπάθεια στὸ Χριστιανισμό. Ἡ ἁγία διακρινόταν καὶ γιὰ εὐγένεια καταγωγῆς, καὶ γιὰ σοφία καὶ μὀρφωσι, καὶ γιὰ ὁμορφιά. Πολλοὶ λοιπὸν τὴ ζήτησαν σὲ γάμον. Ἄλλ' αὐτὴ ἀπέρριπτε ὄλες τὶς προτάσεις, γιὰτὶ **τὴν εἶλκυε κάτι ἄνωτερο**.

Δὲν εἶνε μόνο ὁ γάμος σκοπὸς τῆς ζωῆς. Μερικοὶ νομίζουν, γυναῖκες καὶ ἄντρες, πὼς ἅμα παντρευτοῦν πέτυχαν τὸ σκοπὸ τους. Δὲν εἶνε ἔτσι. Δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὴ γυναίκα ἓνας ἄντρας, ἄς εἶνε καὶ βασιλιάς. Καὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἄντρας νὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ μὲ τὴν καλύτερη καὶ ὠραιότερη **γυναίκα**· πάνω κι ἀπὸ γυναῖκες κι ἀπὸ ἄντρες ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἄνωτερο. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἴμαστε ἐναντίον τοῦ γάμου. Ὅχι, ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας εἴμαστε. Ἄλλὰ δὲν εἶνε καὶ δόγμα ὅτι «ἂν δὲν παντρευτῇ τὸ κορίτσι ἢ ὁ νέος, ἀλλομονό του». Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἱκανοποιεῖται. Πάνω ἀπὸ τὰ συνοικέσια ὑπάρχει κάτι ὑψηλότερο ποὺ νοσταλγεῖ ἢ ψυχὴ.

Ἀπέρριπτε λοιπὸν ἡ ἁγία τὶς προτάσεις γάμου. Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πίεσι ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της, εἶπε στὴ μητέρα της: **Δέχομαι νὰ παντρευτῶ ὑπὸ τὸν ὄρον** νὰ βρεθῇ κάποιος ποὺ νὰ μοῦ μοιάζῃ στὰ ἐξῆς: πρῶτον στὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς, δεύτερον στὴ σοφία καὶ τὴ μὀρφωσι, τρίτον στὰ πλούτη, καὶ τέταρτον στὴν ὁμορφιά· διαφορετικὰ δὲν δέχομαι.

Ἡ μητέρα της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, πῆγε **σὲ ἓναν ἀσκητῆ** ποὺ ζοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, εἶπε τὸν πόνον της καὶ ζήτησε τὴ συμβουλή του. Ὁ σοφὸς ἐκεῖνος γέροντας κάλεσε τὴν Αἰκατερίνη καὶ τῆς εἶπε: Ξέρω τί πόθο ἔχεις καὶ τί ὄρους θέτεις γιὰ νὰ συνάψῃς γάμον. Ἐγὼ λοιπὸν γνωρίζω κάποιον τέτοιο νέο, ποὺ διαθέτει ὄχι ἀπλῶς αὐτὰ ποὺ ζητᾶς ἀλλὰ ἀπειρώς περισσότερα. Τὰ πλούτη του εἶνε ἀμέτρητα, στὴν εὐγένεια καὶ ὑψηλὴ καταγωγή δὲν τὸν φτάνει κανεὶς, ἡ σοφία του εἶνε ὠκεανὸς ἀνεξάντλητος, κι ἂν πῆς γιὰ τὸ κάλλος του ποτέ του δὲν γηράσκει, εἶνε ὁ «*ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων*» (Ψαλμ. 44,3). Τὰ λόγια αὐτὰ ἄναψαν στὴν καρδιά τῆς κόρης ἐνθουσιασμό καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ νυμφίον αὐτόν. Ἐνῶ ἄλλοι μὲ γλυκόλογα ἀνάβουν φωτιές ἀμαρτωλές καὶ ἀπατοῦν τὰ κορίτσια, ὁ ἀσκητῆς αὐτὸς κατῶρθωσε ν' ἀνάψῃ στὴν καρδιά τῆς νέας τὸν θεῖο ἔρωτα γιὰ τὸ νέο αὐτόν, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Χριστό· γιὰτὶ μόνο ὁ Χριστὸς εἶχε τὰ χαρίσματα αὐτά.

Ἡ Αἰκατερίνη ζήτησε νὰ δῇ τὸν νέο – δὲν τῆς εἶχε πεῖ ἀκόμη ὁ ἀσκητῆς τὸ ὄνομά του. Ὁ ἀσκητῆς τῆς ἔδωσε τότε τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῆς εἶπε τὸ βράδυ νὰ προσευχηθῇ. Τὴ νύχτα –ὦ τοῦ θαύματος! ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἀλλὰ δικαίωμά μας κ' ἐμᾶς νὰ πιστεύουμε, γιὰτὶ ὑπάρχουν καὶ θεῖες ὀπτασίες καὶ ὀράματα– ἡ Αἰκατερίνη εἶδε τὴν Παναγία νὰ κρατᾶ τὸν Κύριον στὴν ἀγκάλη της. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Παναγία ἔλεγε στὸν Υἱὸ της νὰ κοιτάξῃ τὴν Αἰκατερίνη, ὁ Χρι-

στός απέστρεψε, γύριζε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του· δὲν ἤθελε νὰ τὴ δῆ. Ἡ Παναγία ρώτησε –Γιατί, Υἱέ μου, σὺ ποὺ ἐπιβλέπεις τὸν κόσμον ὅλο μὲ εὐσπλαχνία, γιατί τὸ πλάσμα σου τὴν Αἰκατερίνη δὲν θέλεις νὰ τὴν κοιτάξεις; Ὁ Χριστὸς εἶπε· –Εἶνε ἄσχημη. –Ἄσχημη αὐτή; –Ναί, Μῆτερ μου, εἶνε ἄσχημη.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔτρεξε στὸν ἄσκητὴ καὶ ρώτησε· –Τί πρέπει νὰ κάνω; –Ἄν θέλεις, παιδί μου, εἶπε ἐκεῖνος, ν’ ἀποκτήσης τὴν ὠραιότητα τῆς ψυχῆς καὶ νὰ σ’ ἀγαπήσῃ ὁ Νυμφίος Χριστός, ἕνας τρόπος ὑπάρχει· νὰ μετανοήσης, νὰ πιστέψῃς σ’ αὐτὸν καὶ νὰ βαπτισθῆς στὸ ὄνομά του. Κι ἀπὸ τότε ἄρχισε, γιὰ ἄρκετὸ διάστημα, νὰ τὴν κατηγῆ σὲ ὅλα τὰ δόγματα τῆς πίστεώς μας. Τέλος μὲ φλογερὴ καρδιά ὠμολόγησε «Πιστεύω στὸ Χριστό» καὶ **βαπτίσθηκε Χριστιανή**. Ἔτσι, μιὰ ἄλλη εὐλογημένη νύχτα, βλέπει ἄλλο ὄραμα. Εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ λάμπῃ ὑπὲρ τὸν ἥλιο, καὶ δὲν απέστρεψε πλέον τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τὴν κοίταξε μὲ βλέμμα γεμᾶτο στοργῆς. Ὡ τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ! Τὰ βλέματα τοῦ κόσμου εἶνε μάταια καὶ ἀπατηλά· τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ παράδεισος. Κι ὅταν ἡ Αἰκατερίνη εἶδε πάνω της τὸ βλέμμα τοῦ Χριστοῦ καὶ δέχθηκε τὴν ἀγάπη του, τότε κατάλαβε τί θὰ πῆ ζωὴ· ὅτι πάνω ἀπὸ πλοῦτη καὶ εὐγένειες κι ὅλα τὰ μάταια τοῦ κόσμου τούτου ὑπάρχει κάτι ἀνώτερο καὶ ὑψηλότερο, ποὺ ἀξίζει νὰ τὸ ἀγαπήσῃ κανεὶς ὀλόψυχα, καὶ αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστός. Ἔτσι ἀφωσιώθηκε πλέον στὸ Χριστὸ καὶ ἔγινε «*νύμφη Χριστοῦ*», ὅπως λέει τὸ ἀπολυτίκιό τῆς σημερινῆς ἑορτῆς.

Μὰ ἦταν τότε ἐποχὴ διωγμοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μαξεντίου (306-311 μ.Χ.), καὶ ὁ Χριστιανισμὸς στοίχιζε θυσίες. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ συνελήφθησαν ἦταν ἡ Αἰκατερίνη. **Τὴν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸ κριτήριο κ’ ἐκεῖ ὠμολόγησε τὸ Χριστό**. Ὅταν ὁ Μαξέντιος εἶδε τὴ σοφία της κι ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα συζητώντας μαζί της, κάλεσε τοὺς πιὸ σοφοὺς ποὺ διέθετε καὶ μαζεύτηκαν στὴν Ἀλεξάνδρεια 150 σοφοί, ποὺ ἤξεραν ῥητορεία, φιλοσοφία, ἱστορία κ.τ.λ.. Μία ἢ Αἰκατερίνη – 150 αὐτοί. Ἔγινε ἔντονη διαλογικὴ ἀναμέτρηση μεταξύ τους. Τὸ ἀποτέλεσμα· **οἱ σοφοὶ φिमώθηκαν**, ἀποστομώθηκαν, δὲν μπορούσαν ν’ ἀπαντήσουν στὰ ἐρωτήματα ποὺ τοὺς ὑπέβαλλε ἡ Αἰκατερίνη. Ἀναγκάστησαν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἠττα τους, παραδέχτηκαν ὅτι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία εἶνε αὐτὴ ποὺ κηρύττει ἡ Αἰκατερίνη, πίστεψαν καὶ οἱ 150 κ’ **ἔγιναν ὅλοι Χριστιανοί**. Κατῶρθωσε νὰ τοὺς ἐλκύσῃ στὴν πίστι!

Καὶ μόνο 150; προσθέστε σ’ αὐτοὺς καὶ ἄλ-

λους 200. Τί ἦταν αὐτοί; Δὲν ἦταν φιλόσοφοι· ἦταν ἀγροῖκοι καὶ βάρβαροι, ποὺ δὲν τοὺς πιά- νεις μὲ λόγια καὶ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ μὲ ἄλλο τρόπο. Αὐτοὶ ἦταν ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν φρούραρχο Πορφυρίωνα. Ὅταν ἄρχισαν τὰ βασανιστήρια τῆς ἀγίας καὶ ἔ- βλεπαν μία εὐγενῆ κόρη νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα μὲ χαμόγελο, ὅταν εἶδαν νὰ νικάῃ τὸν πόνο, ν’ ἀ- ναδεικνύεται ἀνώτερη ἀπὸ κάθε πειρασμό, καὶ οἱ **200 αὐτοὶ στρατιῶτες μαζί μὲ τὸν Πορφυρίωνα πίστεψαν στὸ Χριστὸ καὶ βαπτίσθηκαν**.

Τότε μέσ’ στὰ ἀνάκτορα ἐγίνε πνευματικὸς σεισμὸς. **Κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ βασίλισσα**, ποὺ ἔ- βλεπε μιὰ γυναῖκα νὰ νικᾷ φιλοσόφους καὶ φρουράρχους, ὅλα τὰ δεινὰ, καὶ νὰ λάμπῃ σὰν ἀστέρι, πῆγε τὴ νύχτα, τὴ βρῆκε, ἔπεσε στὰ πόδια τῆς ἀγίας καὶ πίστεψε κι αὐτή.

Ἡ ἀγία Αἰκατερίνη δὲν εἶνε τυχαία ἀγία· ἔχει πολλοὺς τίτλους, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλες ἅγιες γυναῖκες ἔχουν ἕνα μόνο στεφάνι· τὸ κε- φάλι τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης κοσμοῦν **τρία στε- φάνια**· τὸ στεφάνι τῆς παρθενίας, τὸ στεφάνι τῆς σοφίας, καὶ τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου· εἶνε καὶ παρθένος, καὶ σοφὴ, καὶ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, **τί κατῶρθωσε μιὰ γυ- ναῖκα**; Ἔφερε στὸ Χριστὸ 352 ψυχές. Καὶ πάν- τα λίγοι ζωντανοὶ Χριστιανοὶ εἴλκυαν πλήθη. Δώδεκα ἦταν καὶ οἱ ἀπόστολοι, ἀλλὰ ἄλλαξαν τὸν κόσμον ὀλόκληρο. Βάλτε τώρα μπροστὰ σας τὸν καθρέπτη αὐτόν. Ἐμεῖς τί κάνουμε;

Γιὰ κοιτάξτε καὶ τοὺς χιλιαστάς, τοὺς μαρ- ξιστάς, τοὺς μασόνους, τοὺς αἰρετικούς, πῶς κι- νοῦνται. Καὶ **βλέπετε τὸ Χριστιανὸ μουγγό**. Τὴ γλῶσσα δὲν σοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ μιλήῃ γιὰ τὰ μάταια τοῦ κόσμου· κάνε τὴ γλῶσσα σου κιθάρα καὶ σάλπιγγα, ὅπως ἡ ἀγία Αἰκατερίνη. Δὲν εἴμαστε Χριστιανοί, θὰ κολαστοῦμε ἀδέρ- φια μου. Δὲν μπορεῖς φέρῃς στὴν Ἐκκλησία 352 ψυχές; φέρε 100. Δὲν μπορεῖς 100; φέρε 50. Δὲν μπορεῖς 50; φέρε 20. Δὲν μπορεῖς 20; φέρε 10. Δὲν μπορεῖς 10; φέρε 1 ψυχὴ!

Κάθε Κυριακὴ ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία· στὴ γειτονιά σου ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν πά- τησαν ποτέ στὴν ἐκκλησία. Κάνε ἐκεῖνο ποὺ κάνουν οἱ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως. Σὰς βάζω κανόνα καὶ πετραχήλι, γιατί δὲν εἶνε χριστι- ανισμὸς αὐτός. Μπρός! ἀπὸ τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ὅλοι ὅσοι εἴστε ἐδῶ, **νὰ φέρετε κ’ ἕναν ἄλλο στὴν ἐκκλησία**. Κανεὶς πιά νὰ μὴν ἔρχεται μό- νος του, ἀλλὰ νὰ φέρῃ ἕνα, δύο, τρεῖς, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Χριστός· ὄν, παῖδες ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**